

FF aneb facebookový fejeton

Zrovna jsem uklízela podlahu a poslouchala u toho nahrávky svých studijních předmětů před státními zkouškami. Všimla jsem si, že šikovně utíkám do místností, kde právě nemluví. Zajímavé. Já už se ani nemůžu slyšet? Zoufale běhám z kouta do kouta a přenáším sebou problémy sebepojetí, poruch chování, konfliktů, agresí a loupeží, institucionální zákony, závislostní projevy. Je to tady. Je to všude.

Zamyslela jsem se. Včera mne náhle osvítil v pedagogické knihovně závan zdravého rozumu. Regály plné knih popisují ve složitých souvětích skutečnost, kterou má maminka vyjádřila jednoduchou větou „Dobré slovo železná vrata otevírá“. Tady máme naučený kruh bezmocnosti, motivace, podporu, profesionální odstup, postupné kroky, emoční náročnost, vymaňování žáků, individualizované přístupy, maximální potencialitu, rozvoj životních perspektiv.

„Vrána k vráně sedá, blbec blbce hledá“ je krátký popis vývoje osob s lehkým mentálním postižením, kteří v sociálně nenáročných situacích mohou být zcela bez problémů, najdou-li adekvátní podporu.

„I takoví chtějí žít!“ vyhlásila moje maminka před padesáti lety, když popisovala pošahaného souseda, čímž bystře a inteligentně předznamenala inkluzi. Tady máme Bílou knihu, Salamanku, RVP, pětistupňové plány pedagogických podpor, IVP a celý arzenál dalších hňupů, kteří to všechno řídí. Jak se s tím mám vyrovnat? Zvlášť, mám-li být mezi těmi hňupy králem právě já?

Zvláštní.

Vtom mi klikl telefon „Li, zkontroluj si svůj profil, přišlo mi od tebe nějaké hrozné sdělení, porno nebo něco takového, já to stopnula“, píše mi moje úžasná kamarádka, anděl všech negramotných počítačových idiotů. Profil? Mám si kontrolovat profil? Jinak než pohledem do zrcadla zpřímá nebo zboku (protože vpodstatě nevím, jaký úhel znamená profil, ale panu řediteli školy, ve které učím, se o tom nezmíním). A tak zhnuseně sedám k počítači a pouštím to nadělení. Hučí. Hučí dlouho. Už cítím, jak mi tuhnu svaly v pravé ruce, naskakují ikonky.

Hučí. Naskakuje cosi barevného hranatého. Počítač hučí. Naskakuje gmail. Pak musím zajistit, aby naskočil můj gmail. Pak komplikovaně spouštím obnovu dokumentů. Proč se obnovují, nevím – podle mne by bylo líp, kdyby zůstaly přirozeně staré. Tak jako já.

(U nás doma nestárne jen pes a podezřívám jej, že je to především díky mým modlitbám během procházek, takže on světlá jaksi zevnitř a bezpochyby se brzy se vznese k nebi. Blbost. Bude tancovat na mém hrobě, zatímco já už budu tuhááááá. No, takhle jsem si klidné stáří věru nepředstavovala).

Héj, Jo. Už tam je. Jsem tam. Mrká na mne fb. Má kamarádka se cítí natěšeně. Jiná zamyšleně. „Díky Bohu za úžasné lidi kolem mne!“

„Takový táč upekla babička“.

„Tahle žena vypadá na třicet a je jí osmdesát. Tajně jí denně v komoře hrst zelené chlorelly“.

„Tato rodina hrabe miliony denně kvůli bitconu“.

Koukám, kde mám profil. A jo. Tady. Něco tu je. Hystericky mažu všechno. A pak mne pronikne nápad.

Tak! TAK!!! Smažu to. Smažu všechno. Odhlásím se. Trvale. Napořád. Možná neuvidím úžasné lidičky a mladou ženu, jablečný závin a někoho, kdo je natěšený a uhrabaný. Beztak jsem už z těch emocí tumpachová. V podstatě, facebook je důvod, proč žeru větrníky, čokolády a jsem nervozní. Já totiž nemám kolem úžasné lidi, táč ani chlorelu. Nehrabu. Nehrabala bych ani zahradu, natož miliony. Proč? Nenarovnala bych se od hrabí. Cítím se zakomplexovaně a potácím se v bludném kruhu bezmoci mezi blby z diktafonu a ledničkou. Dřepím u toho jako krůůůůta a tiše trpím, že se mne každým okamžikem zase zeptají „Co se vám honí hlavou, Ludmila?“. Stydím se přiznat, že v mé hlavě velmi často není zhora nic, co by tam mohlo ležet ladem, natož se honit.

Mažu to. Zadávám hesla a velkopansky poručím: TRVALE!!! SMAŽTE TO PROBOHA TRVALE!! Smažte můj profil, pohled z boku, smažte můj nos, klobouk, hlavu i údaje, že jsem absolvovala nějaké vzdělání! Nechci nic! Nechte mne! Nechte mne!!!! NECHTE MNE.

Úúúúúúáááááá. Jsem vymazaná. Teď ještě vydržet to čtrnáct dnů. Třesu se abst'ákem, držím se stolu – JÁ TO VYDRŽÍM!

Na mne si nepřijdou. Nejistí, co dělám, jak a co mi chodí v hlavě, jak se cítím, jestli se cítím tak či onak – nebudou ani vědět, že mám pocity! Jsem king, jsem šéééééf.

Sedám na židličku ze dřeva, mnu si zátylek a přemýšlím. Jak se dozví lidi, že jsem to všechno smazala? Jak to budou vědět, že jsem prošla takovou eskapádou skvělých myšlenek?

Inu, dám to na facebook. Snad mne ještě přijmou...

“Vítejte zpátky, Ludmila! Stýskalo se nám po Vás....

/šlaka/.

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com/>